

fibstnævnte Aldersgrændse ogsaa det Hensyn gjort sig gjældende, at det, naar Pigen er under 16 Aar, ikke staaer i Forspørelsens Magt, uden ifølge særlig Dispensation, at give hende den eneste fuldstændige Opriisning ved at ægte hende. Ifølge den hele Charakter af den heromhandlede Forbrydelse — til hvis Begreb iøvrigt Besvangrelse ikke udføres, jfr. Ordene: „til Utugt forfører“ — maa den vistnok anses for langt mindre strafværdig end den i § 170 omtalte, og man har endog meent, at Straffen i Almindelighed burde sættes til Fængsel (alle 3 Arter), ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel; imidlertid turde dog Omstændighederne kunne være saa graverende, navnlig ved hyppig eller gjentagen Forspørelse af deslige Pigeboern, at der kunde være god Føie til at anvende en alvorligere Straf, og man har derfor som Straffealternativ under skjæpende Omstændigheder tilføjet Forbedringshumsarbejde indtil 2 Aar. — I Udcastets § 172 endelig taber Forspørelsesmomentet for en stor Deel sin Betydning, forsaavidt som de der omtalte unge Fruentimmer under 18 Aar ialtsald i Reglen maa antages at være saaledes udviklede, at de have Bevidsthed om deres Gjerningers sædelige Betydning og anses med fri Villie at give det Samthkke, som udtrykkelig forudsættes at være tilstede fra deres Side. Der fordrer derfor i Paragraphen endnu et Moment, for at der kan blive Spørgsmaal om Strafsansbar, det nemlig, at den Paagjældende griber forstyrrende ind i det Familieliv; hvori det unge Fruentimmer lever, ved, uden hendes Forældres eller Bærges Minde, at bortføre hende for at øve Utugt eller for at indgaae Ægteskab med hende. Det er altsaa et nyt Moment, Krænkelsen af Forældrenes eller Bærgens Ret, her træder til, medens man dog paa den anden Side ikke har troet at burde tillægge dette Moment i og for sig alene en saadan Betydning, som stæet er i den norske Straffelovs Kap. 18 § 5, der sætter Straf for den, der fra hendes Forældre eller dem, som staae i disses Sted, bortfører enhver umyndig Kvinde, skjøndt hun er over 18 Aar. Det er da navnlig ogsaa af Hensyn til, at de unge Fruentimmer, som § 172 omtaler, tildeels maa antages ikke endnu at have naaet den fulde

legemlige og aandelige Modenhed, at man, medens Fængsel iøvrigt i Almindelighed anses som en passende Straf for den omhandlede Forbrydelse, dog har troet som Straffealternativ at burde opstille Forbedringshumsarbejde indtil 1 Aar; forsaavidt Bortførelsen er stæet i den Hensigt at øve Utugt med den Paagjældende. I Lighed med, hvad der er foreslaaet i § 168, synes nemlig ogsaa her Bortførelsen at burde betragtes som mindre strafbar, naar Hensigten var at indgaae Ægteskab. Man har derhos i nærværende Paragraph fundet fuld Føie til at lade Paatale falde bort i det Tilfælde, at den Skyldige ægter det bortførte Fruentimmer, medmindre hendes Forældre eller Bæрге alligevel gjøre Forbring derpaa. De Betragtninger, som tale imod at lade Strafsansvaret for Voldtægt og lignende Forbrydelser bortfalde i Tilfælde af Ægteskab, kunne nemlig ikke saaledes gjøres gjældende her, hvor Forbrydelsen har en væsentlig ringere Strafbarhed og tildeels endog har Charakteren af at være en Krænkelse af mere private Familierettigheder, ligesom Fremtvingselsen af eller Opmuntringen til Ægteskabs Indgaaelse ikke kan have saameget imod sig i de i § 172 omtalte Tilfælde, hvor det vogne Fruentimmer forudsættes at have været enig med Bortføreren, og hvor en gjensidig Tilbøielighed til at indgaae Ægteskab med hinanden meget vel kan være eller ialtsald tænkes at komme tilstede. Her synes det derfor berettiget at tillægge Hensynet til, at der skaffes den unge Kvinde og hendes Familie den bedste Opriisning, ved at Bortføreren ægter hende, en stor Betydning. Hvad der tilsigtes, opnaaes imidlertid kun tilfulde, naar den Skyldige ægter Fruentimmeret, forinden Sagen kommer til Paatale, ligesom det ogsaa vidner om ringere Strafftyld hos den Paagjældende, jo villigere han er til at hde Opriisning igjennem Ægteskab; Paragraphens Slutningsbestemmelse gaar derfor alene ud paa, at Paatale kan falde bort; hvorimod der ikke aabnes Adgang til, at den idømte Straf kan estergives, naar den Skyldige først efter Dommen bestemmer sig til at ægte Kvinden. Forsaavidt iøvrigt det Qualificerende netop tildeels ligger i Krænkelsen af Forældres eller Bærgens Ret, idet Kvinden selv forudsættes at være enig